

лиха да ги научи, какъ да се спасятъ отъ страшната беда.

„Нѣма друго сръдство, — каза оракулътъ, — освенъ да приемете условията на царъ Миноса.“

Минотавърътъ.

Разяренъ отъ подлото убийство на сина си, Миносъ наложи на победенитѣ атиняни най-унизителни условия и страшенъ данѣкъ: тридесетъ години по редъ да изпращатъ на острова му седемъ млади момичета и седемъ момчета за храна на минотавъра. Минотавърътъ, грамаденъ бикъ съ страшна сила, ядѣше само човѣшко месо.

Залисанъ въ война другаде, Тезей не узна на време за тежкото нещастие, което сполетѣ отечеството му. Той се завърна тъкмо, когато атинянитѣ се гласѣха да изпращатъ младитѣ моми и момци на островъ Критъ, за да бждатъ разкъсани отъ минотавъра. Безъ да му мисли много, той реши да отиде съ тѣхъ, да ги придружи и да сподѣли тѣхната жестока сѣдба.

Егей, стариятъ му баща, го моли дълго време съ сълзи на очи да се откаже отъ решението си. Жертвитѣ бѣха вече опредѣлени и за него нѣмаше мѣсто между тѣхъ. Ала Тезей не остана глухъ къмъ страданията на своитѣ съотечественици. Той реши да се пожертвува, ако трѣбва, но да спаси отечеството си отъ тоя голѣмъ позоръ.

— Не прави тѣй, синко, — думаше, убитъ отъ мжка, стариятъ Егей — остани при мене. Та нали ти си ми едничката радостъ и утеха на старини!

— Не се безпокой, татко, азъ съмъ тамъ, гдето дългътъ и честта ме зоватъ. Ще победя чудови-